

ת"פ 14254/09/20 - מדינת ישראל נגד עדיאל קורליאונה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14254-09-20 מדינת ישראל נ' קורליאונה
תיק חיצוני: 281633/2018

בפני	כבוד השופט בכיר יהושע צימרמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עדיאל קורליאונה

החלטה

רקע

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, התחזות כעובד ציבור, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, הטרדה באמצעות מתקן בזק, פגיעה בפרטיות וניסיון לפגיעה בפרטיות.

על פי המתואר בכתב האישום, במספר הזדמנויות שונות התקשר הנאשם לתחנות משטרה, ופעם אחת למכון לרפואה משפטית, וביקש לקבל מידע, תוך שהוא מתחזה לקצין משטרה. בחלק מהמקרים נמסר לו מידע, ובחלק אחר מהמקרים, הנאשם סורב.

בדיון אשר התקיים ביום 22.02.2021 ביקש הנאשם להורות על קיום הדיון בדלתיים סגורות, לאסור את פרסום שמו, ואת פרטי כתב האישום, תוך הפניית בית המשפט לסעיפי החוק הרלוונטיים לטעמו, והפניה לכתב האישום שהוגש. המאשימה הביעה עמדתה, ובית המשפט נתן החלטתו המפורטת בעניין זה.

התיק הועבר לכבוד השופט אמנון כהן לצורך גישור אולם בנסיבות המפורטות בפרוטוקול התיק הועבר אליי.

ביום 10.06.2021 התקיים דיון בפניי, הסנגור העלה טענות מקדמיות, ובנוסף הנאשם וסנגורו חזרו על הבקשה להורות על קיום דיון בדלתיים סגורות ואיסור פרסום.

טענות ב"כ הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי חלק מכתב האישום אשר מגלם עבירה של קבלת דבר במרמה אינו מגלה עבירה כפי שהוא מנוסח ועל כן דינו להתבטל. לטענת ב"כ הנאשם, עבירה של קבלת דבר במרמה אשר יוחסה לנאשם מורכבת מהרכיבים, קבלת דבר, מרמה, וקשר סיבתי ביניהם. כל אלו אינם מפורטים כראוי בכתב האישום.

"קבלת דבר"

ב"כ הנאשם טען כי "קבלת דבר" מחייבת הפקת תועלת או טובת הנאה כלשהי לנאשם מקבלתו של אותו הדבר. ב"כ הנאשם הבהיר כי "דבר" הינו מטלטלין, מקרקעין, זכות או טובת הנאה. ככל שכתב האישום מייחס לנאשם השגת טובת הנאה יש לציין בכתב האישום מהי טובת ההנאה אותה הנאשם השיג. לטענת ב"כ הנאשם כתב האישום אינו מתאר מהי התועלת או טובת ההנאה שמפיק הנאשם ולכן לא ניתן לומר כי מתקיים היסוד העובדתי של "קבלת דבר". לפיכך, טוען הסנגור, כתב האישום אינו מגלה עבירה באשר לרכיב זה.

"במרמה"

דומני שלא היה חולק כי היתה מרמה וזאת בשל ההתחזות לאחר ואולם טענת הסנגור מתמקדת בסוגיית הקשר הסיבתי. טוען ב"כ הנאשם כי לא מתקיים קשר סיבתי בין הצגת הנאשם את עצמו כשוטר בין מסירת המידע לנאשם. הסנגור מסר כי בהחלט אפשרי שהמידע שנמסר לנאשם, היה נמסר לכל אדם אחר שהיה מבקשו, גם אם לא היה מתחזה כשוטר. לטענת ב"כ הנאשם על המאשימה מוטל הנטל להוכיח כי המידע נמסר עקב התחזות, וככל שהמדינה אינה יכולה להצביע על כך יש ניתוק של הקשר הסיבתי בין קבלת המידע ובין הזדהות הנאשם כשוטר.

הנאשם עצמו הוסיף בעניין זה, כי המדינה צריכה להצביע על הקשר שבין העבירה שבוצעה, לבין מהות המידע שנמסר. לטענתו, לא כל מידע שנמסר מהווה עבירה, על אף העובדה כי קיימת התחזות. על המדינה להצביע על כך כי מהות המידע שנמסר, הנו מידע שלא היה נמסר, לולא היה נחזה הנאשם לשוטר.

טענות ובקשות נוספות של ההגנה

עוד הוסיף הנאשם כי החוק מתייחס ל"דבר" שהנו מוחשי ולא למידע. לטענתו, לצורך כך קיים סעיף חוק ספציפי של קבלת מידע בתחבולה וכי טענות המדינה הנם כלליות וערטילאיות

כמו כן ביקשו הנאשם וב"כ להורות על קיום הדיונים בדלתיים סגורות כמפורט בפרוטוקול הדיון, והנאשם מסר כי אי מתן החלטה על איסור פרסום תיפגע בהגנתו שכן יש דברים שיחששו למסור במצב בו הנתונים חשופים.

טענות המאשימה

"קבלת הדבר"

טוענת המאשימה כי הנאשם מבקש מידע בענייניו האישיים, אותם מבקש גם לחסות, לפיכך לא ברורה טענתו כי אין תועלת בקבלת מהמידע. לטענת המאשימה משתמע מכתב האישום, גם אם לא צוין במפורש, כי התועלת וטובת ההנאה אשר צמחה לנאשם מקבלת המידע הינם בקשר לרצון לקבל מידע באותם עניינים אישיים. בנוסף טענה ב"כ המאשימה כי אין הכרח להוכיח כי בקבלת האינפורמציה היתה תועלת לנאשם. בעניין זה המאשימה הפנתה ללשון החוק.

מרמה

לטענת המאשימה כתב האישום מפרט את הצגת מצג השווא ואת קבלת הפרטים נוכח הצגת מצג זה ולולא הצגת הנאשם מצג זה לא היה מקבל כל מידע. הנאשם קיבל מידע לאחר שהזדהה מספר פעמים כשוטר תוך שימוש בפרטים שונים ספציפיים וביקש את המידע, ואם הנאשם היה מזדהה בפרטיו האישיים לא היה מקבל את המידע שקיבל. המאשימה מוסיפה עוד כי טענת הסנגור שעל השוטרים לוודא עם מי הם משוחחים טרם מסירת המידע, אין לה

רלוונטיות לשאלת הקשר סיבתי.

דין בדלתיים סגורות

בכל הנוגע לבקשת הנאשם להורות על קיום הדיונים בעניינו בדלתיים סגורות, לטענת המאשימה ניתנה החלטה ע"י בית המשפט ואין מקום להורות על שינוי החלטה זו כעת.

דין והכרעה

מעיון בכתב האישום עולה כי המאשימה פרטה את הנתונים העובדתיים של העבירה. המעשים המיוחסים לנאשם מתוארים באופן מלא תוך הזכרת שמות ותאריכים, ומפורט באופן ברור במה הנאשם מואשם. המאשימה פרטה את "הדבר" שהתקבל, ואשר הינו **מידע** שהנאשם ביקש להשיג. המידע שהושג יכול בהחלט לענות על הגדרת דבר בחוק העונשין אשר כולל "טובת הנאה". באשר לשאלות אפשריות, מה היתה טובת ההנאה שביקש הנאשם להפיק ממידע זה? האם הושגה? האם על בית המשפט לקבוע את טיבה וגדרה? הצדדים יהיו רשאים כמובן לטעון בהמשך בסיכומיהם, ובמידת הצורך בית המשפט ידרש לכך, ואולם בשלב דיוני זה לא מצאתי כי יש לקבל טענות הסנגור. ניסוח כתב האישום מאפשר את הגנתו של הנאשם באופן ראוי ומאפשר לבית המשפט להתרשם מהי העבירה המיוחסת לנאשם באופן ברור.

לענין שאלת הקשר סיבתי, אין לטעמי מקום לדון בשאלה זו בשלב מקדמי זה, ומקומה של שאלה זו בשלב ההוכחות. השוטרים, מן הסתם, יעידו בפני בית המשפט, יחקרו ע"י ב"כ הצדדים על התנהלותם, יתכן והסנגור יציג בפני השוטרים נוהל זה או אחר, ובהמשך לכל האמור יונח מסד עובדתי אשר יאפשר להכריע בשאלת הקשר הסיבתי, ככל שתטען בהמשך.

שמיעת הדיון בדלתיים סגורות

ב"כ הנאשם וכן הנאשם בעצמו טענו טענותיהם בעניין זה עוד ביום 22.02.2021. לא מצאתי מקום לשנות מההחלטה אשר ניתנה ע"י בית המשפט ביום 22.02.2021 ואשר בהסכמת המאשימה קיבלה את בקשת הנאשם בהיקף מצומצם, ואין לי אלא לחזור על נימוקי ההחלטה. בית המשפט בהחלטה האמורה התייחס להעדר ממצאים ראייתיים התומכים בבקשה, תמונה ראייטית זו לא השתנתה ואין די במסמך שהוצג בדיון כדי לשנות מההחלטה זו. יחד עם זאת, ככל שיתברר בהמשך, כי יש צורך לחסות את הדיונים, תינתן החלטה.

לאור האמור לעיל אני דוחה את טענות הנאשם וסנגורו.

ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"א, 04 יולי 2021, בנוכחות
הצדדים.